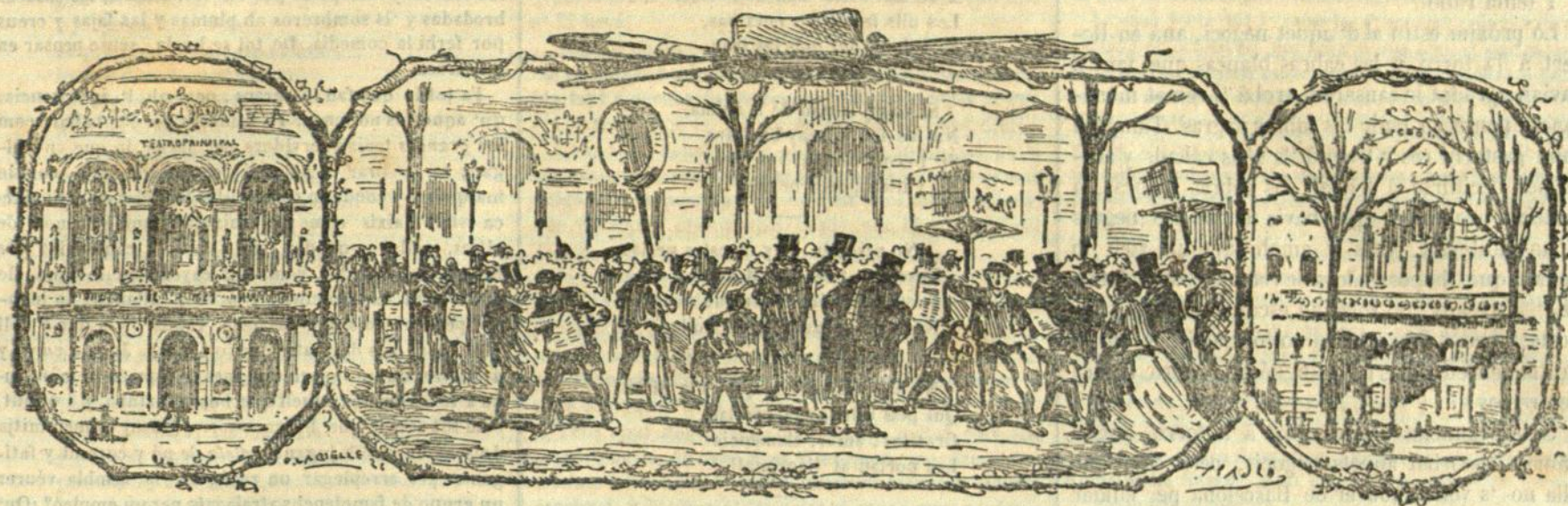

2 cuartos cada número.

Surtirá un cop cada
semmana.Se ven en totas las
llibrerias.

CELEBRITATS.

En Robert.

Tots los homes ténen una disposició ó altra, bona ó dolenta. En Robert va néixer ab una gran disposició per fer negocis. «No es mala disposició,» esclamará la majoria del lectors, pero es precis considerar que una disposició per ser bona ha de ser bèn portada. Lo caldo de gallina no hi ha pas cap dupte que es sa y bó, pero apliquinlo malament, dónguino a un malalt que necessiti dieta rigurosa y veuran com alló tant bó y sá, mata. Aixís passá ab en Robert; tenia una bona disposició, pero com l' aplicaba malament, li donaba resultats dolents.

Lo gran defecte de 'n Robert era créuer que era l' home apte per tota classe de negocis, lo *non plus ultra* dels negociants, y aquesta creencia la manifestá desde la seva edat mes tendra.

Fill d' un dels comerciants més rics de Barcelona, anaba á un dels col·legis més acreditats d' aquesta capital. Era molt aficionat á jugar á balas y á redolins, ab la particularitat que cuan jugaba á una cosa olvidaba del tot l' altra, de manera que cuan los col·legials li habian guanyat tots los redolins li venian un redolí per cada bala. Lo negoci, numéricament parlant, no podia ser més equitatiu, pero es de contar que cada duas ó tres balas valian un cuarto, cuan per aquet donaban euaranta vuit redolins. Ara, si jugaba á balas y las perdia totas, no hi habia qui n'hi volgués donar una per dos, ni per sis redolins. Aixó era efecte de que 'ls companys d' en Robert no eran tant negociants com ell, sino que s' entretenian á contar que una bala valia vint redolins. En Ro-

bert, per aixó las compraba, pues tot era fer negoci.

Va anar creixent en Robert y s' aficioná á criar coloms. Se feu arreglar un colomar dalt de la torratxa de casa seva, y allí hi 'tenia cinquanta ó seixanta parells escullits. Donaba gust de véuer lo vol de 'n Robert; mantos de foch, perletas, canyellas, rovellats, colldaurats, bayos, culinegres, en fi, de totas las especies de coloms s' hi veyan volar, y tots perfectes. Un xerel-lo, una petraca, no li notaban, perque en Robert encara no reparaba que un colomí tenia una travessa més que las de lley colomal, li donaba una torta de coll y á la cassola faltan colomins.

Totas las tardas haurian vist al bon xicot en la eixida del colomar, fent dar voltas al barret vell lligat dalt d' una canya, perqué 'l vol arribés á barrejar-se ab algun altre que per allí hi hagués. De la barreja resultaba que li prenian algun colom y com que tots los seus eran bonichs, lo colomista agafador li deya que no li tenia, á no ser que de bonas á primeras en Robert oferís un bon preu pe 'l colom que 's trobaba á faltar.

De manera que cuan algú feya un mal negoci, era costum dir: «aquet ha fet un negoci com en Robert ab los coloms.»

Pero aquet dels coloms va ser un negoci que quedá ofuscat per un altre del mateix negociant y que trobarem seguint peu per peu aquesta biografia.

Un estiu molt calurós, invadí lo colomar de 'n Robert una verdadera pesta, y entre 'l brom y la verola no li quedá un colom viu per remey.

Gros siguié 'l sentiment de 'n Robert per aquesta mortandat y determiná no tenir mes coloms, no perque 'l negoci li anés mal, sino sols per estalbiarse un altre sentiment com lo passat.

Transcorregut algun temps, moriren los pares de 'n Robert, y ell per no viurer sens tení qui 'l

2 cuartos cada número.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ,

Plassa Nova, n.º 5.

LLIBRERIA DE E. PUIG,

Barcelona.

cuidés determiná casarse, mentres se li presentés un bon casament. Fem notar la paraula *bon*, perque ab ella volia dir en Robert un casament que aumentant son capital per medi d' un dot, li proporcionés un negoci. Per regla general, no es pas en Robert sol 'l qui dient un bon casament, vulgui dir altra cosa que un casament en que hi predomina l' interés; de manera que la paraula *bon* podria molt bé substituirse per la paraula *rich*, en tractanse d' un casament.

Ab aquesta idea en Robert buscava per tot noyas solteras y prenia informes al un y al altre sobre 'l dot d' aquesta ó d' aquella y per fi 's casá ab una viuda jove que tenia uns dotze mil duros, deixats á n' ella pe 'l seu primer marit.

La viuda, per altra part, era bastant guapeta, y ab l' unió matrimonial, en Robert juntá lo útil ab lo agradable. Filomena era 'l nom d' ella y sols tenia 'l mal de tindre una parentela molt numerosa, sobre tot cusins, que continuament la visitavan. Aixó amohinava un poch á n' en Robert que no més tenia 'l cap pel negoci.

Al poch temps de ser casat en Robert invertí part del capital de sa muller en obligacions del ferro-carril, y ab lo resto comprá una casa prop de Premiá per anarhi á passar los estius.

Junt ab la casa hi comprá un ramat de cabras que li proporcionaren fer lo negoci que més nom ha donat al nostre héroe.

Lo ramat se componia de cabras negres y tant sols n' hi habia una que era blanca. En Robert s' aficioná á aquesta, y volguentne tenir més del seu color, pero sense gastar diners, á copia de rumiar y rumiar trobá un medi grandios que fou oferir dugas cabras negres per cada una de blanca que n' hi portessen. En pocas horas se pogué véuer lo bon efecte del enginyós medi, pues en Robert molt aviat no tingué més que cabras blancas, y mirantlas, deya:

—Homes de negoci com jo, no 'n còrrren.
Y tenia rahó.

Lo próxim estiu al d' aquet negoci, anà en Robert á la torre y las cabras blancas que tant li havian agradat lo cansaren, trobá 'l remat monótono y pensá en tenir las cabras negras. Tampoch volia gastarhi res y tragué 'ls seus càlculs y acabá per decidirse á fer ab las cabras blancas, la mateixa proposició que havia fet ab las negras l' any anterior. Sols l' amohinava un xich lo pensar que 'ls poseedors de remats escarmentats de l' altre any, no voldrian escoltar la nova proposta, pero á Dèu gracias no fôu aixís, y en un santiamen en Robert no tingué una cabra blanca per remey.

Si la Filomena hagués anat á la torre, potser hauria destorbat aquets negocis, pero com que ella no 's volia móurer de Barcelona per cuidar la casa, de aquí que no va ser un obstacle per detenir cap operació d' aquestas que feren immortal al marit. Apenas hi ha un catalá que no anomeni lo negoci de 'n Robert ab las cabras.

Ja es sabut que á volta de poch anys, repetint lo negoci, en Robert vegé lo remat reduit á una sola cabra, pero ell deya:

—Los bons negocis, no ténen de durar sempre.

Encara que 'n Robert era home tant caleulador, era d' una complexió robusta, los trenca caps no la amagrian.

De la *noche á la mañana*, li feren véurer que 'ls titols de las obligacions de ferro-carrils que posseia, no podian ferli altre servey que sucarrimarli los cuartos de gallina que posava á l' olla. Aixó sí, que li produí tant mal efecte que, gras com estava, va donarli una feridura de plé á plé y morí casi repentinament.

La Filomena veyentse viuda del segon marit, diuhen que esclamava ab desesperació:

—¡A véurer quáns se me 'n morirán!

FELIP CASALS.

LOS PESCADORS DE PERLAS.

Pesquéu sempre ricas perlas,
Pescadors, del fons del mar,
Pesquéu sempre perlas ricas
Y us ne podreu fé un collar.

Hi ha unas perlas que són perlas
Pera fer joyas brillants,
Pera fer ricas tumbagas,
Per guarnir coronas reals.

D' estas n' hi ha en la mar salada,
Tantas com granets de sal,
D' estas n' hi ha dins las petxinas
Més que arenas ne t' el mar.

Si voléu or y riquesas
D' estas sols n' heu de percar,
Si voleu ditxa en la terra,
La riquesa es lo que cal.

Pesquéu sempre ricas perlas
Pescadors, del fons del mar,
Pesquéu sempre perlas finas
Y us ne podreu fé un collar.

Hi ha unas perlas, qu' es lo llanto
Qui pe 'ls ulls las fa brollar;
Hi ha unas perlas, qu' es la pena
Qui las trau al llagrimall.

D' estas n' hi ha en totas las ánimas
Y ab mal cor s' han de pescar.
Los ulls tenen per petxinas,
Y 'l dolor del fons las trau.

Si voleu la pau de l' ánima,
No las feu ja may brollar;
Si 'l remordiment vos toca,
No vullau pescarne may.

No pesquéu may d' estas perlas,
Pescadors, del fons del mar.
No 'n pesquéu, encara que ricas
Ni us ne vulguén fé un collar.

Ni ha unas perlas, qu' es la ditxa
Qui pels ulls las fa brollar;
Gratitut, amor, clemencia
Las portan al llagrimall.

D' estas n' hi ha en totas las ánimas
Y ab bon cor s' han d' arrancar;
Tenen los ulls per petxinas,
Y lo goig del fons las trau.

Si voleu ditxa en la terra
Y en lo cel pau eternal,
Pesquéu sempre d' estas perlas
Que tenen l' home per mar.

Pesquéu sempre ricas perlas,
Pescadors, del fons del mar;
Pesquéu sempre perlas ricas
Y us ne podreu fé un collar.

PAU PLÍ.

LA INFANTESA.

¿Se 'n recordan de quan anavan á tirar pá á las ocas?
Diguin lo que vulguin, aquella es la gran edat. A un lo t' completament sense cuidado que lo món sigui un món de monas, lo meteix li fá una gaya nineta, que una sapada matrona y qu' una escanyolida vella de setanta anys. Jo 'm recordo que tant me donava que las flors siguessen flayrosas, com que las cullitas anessen bè.

No buscava camps verts, ni jardins florits, buscava patis espayosos per poderhi jugar á cavalls, m' estimava més un ninot, que una nineta y una pilota de goma, que un pilot de vots per diputat.

Vamos que es una edat escullida, deliciosa... ¡ay quína edat!

Un no pensa en amors, pero t' de pensar en llissons... No espera lo jorns tranquils, ni desitja lo cel llís y blau, sino que com més núbol estigui y com més aygua plogui millor, porque aixís no ha d' anar á estudi.

Tot són juguinass: la crossa del avi serveix de caball, lo mateix que la mengala del oncle alcalde; lo llibre de guisar y lo de la bugada serveixen per ferne castells, lo mateix que 'l diccionari de la Academia y los grosos tomos de grans filosops.

¡Quína edat! De la mateixa manera se fan aucells y barcos ab soterrani del paper del diari que del paper del Estat. Tant se fa una grua de un romanso de dos cuartos, com d' una poesia dels Jochs Florals y tant d' una paparina de fideus, com d' una apasionada carta d' amor, que s' hagi descuidat la germana gran.

¿Qué se n' hi dona al infant que hi hagi crisis? Ell contempla indiferent... ó millor, ni tant sols mira, si 'l tomo dels Jochs Florals surt cada any més tart, y que per tant es probable qu' algun any acabi per no sortir. Ell no repara que lo gacetiller del Brusi 's posi á criticar produccions, y per consegüent, ni averigua d' ahont li pót venir lo endrerhi. ¿Qué li fá que lo passeig de Gracia s' ompli de gent; qu' aquell dia no trevalla? ¿Qué li vá ni li vé de que las modas cambiïn y de que las donas que las portan no cambiïn may? ¿Qué se n' hi dona de que las cosas vagin vent en popa ó 's quedin embarrancadas?

Res: ell juga ab totas las miserias dels homens. Los jochs de cartas li serveixen per ferne castells, las balas

per jugar á barrisca, la pólvora per ferne polvorins, los sabres y escopetas per fer los soldats, las casacas brodadas y 'ls sombreros ab plumas y las fajas y creus por ferhi la comedia. De tot se burla, sense pensar en burlarsen.

Fa tot lo que fan los grans, pero ab l' ignossencia, qu' aquestos no tenen. Tè baldufas per fer ballar, com los *grandes* tenian servidors per ferne lo que 'n vulgan; se fa tirar en cotxets y carrets de fusta, com lo marqués y 'l conde en carretel-las forradas de satí; aixeca estels, aixís com molts aixecan també lo nom de altres, y ells se quedan en lo terrat; cau sovint y 's fá bonys y trenches, com tots cayem en lo món, lo comerciant fent quiebra, l' orador tallantse, lo jugador perdent, lo solter casantse. Tambe 's fa dur á coll y be, com mes de quatre que jo conech. Juga á varas y á lladres, qu' es lo joch que mes se juga en lo món, juga á fet, com tot aquell que busca fortuna, y á puput, com tot aquell que busca amor. ¿Quant vehuen mitja dotsena de xicots jugan á *enleta de pá* y corrent y fatigantse per arreplegar un racó, no 'ls sembla véurer un grupo de famolenchs atrafagats per un empleo? ¿Qu' es lo joch de las esquenadas, mes que pegarse l' un á l' altre tots los cops que 's pugui, com suchseeix en tot lo món? Han vist may un joch de *romamá*, ab un sol que t' el fuet y 'ls altres corrent, porque no 'ls assoti? No han vist los noys fen servir per una comedia de perriurer tots los trastos d' una casa, com nosaltres fem servir tots los del món, per una comedia de debó?

¡Oh! no cal que diguin, qu' es la gran edat! Los infants tenen privilegis, que sols los poch anys pòden donar. Entren de franch al teatro, com si 's tingués por de que sentlo pagar, no aburris lo *fer comedia*; se parla devant d' ells, sense por, de qualsevol secret, com per ensenyarlo á no saberlos guardar; se li fan petons y petons, y es l' únich á qui no l' enganyan al felshi, porque no 'ls hi fan per res. Pót fer malbé juguinass, sense por de cap culpa, porque sas juguinass, al contrari de las que 'ls homes espatllan, ja són fetas per ferlas malbé. No tenen feynas que 'ls apressin, y pòden estar vagatius; sense por de passar per dropus, ni de morirse de fam.

¿Y encara dirán? ¡Ay! Dèu me fes ser noy, y com mes criatura millor, y anar á tirar pá á las ocas, y á passejar ab la ninyera, y á véurer los tarrams, y sortir al balcó á véurer la mona. ¿Quant mes val tenir dida, que tenir promesa, quant mes fer raresas, que fer compliments, anar á estudi, qu' anar á la bolsa, tenir set anys, que tenir set fills y tenir soldats de plom, capella y timbal, que tenir sastre, sabater, y amo de casa!... ¿Quant mes val cridar *Mamá*, que cridar sogra... quant mes dur gorra de cop, que durla d' altra mena... ¿Quant mes rébrer surras, que no rébrer desenganyas alimentar pardals y canaris, que no ilusions!...

¡Ay infantesa! ja has passat per mí!... Digas al temps que 't deixi tornar y quan tornis á ser passada te tornaré á escriurer, en pago, un article com aquest.

JOSEPH SERVAT.

DESAHOGO.

Ja fa temps que m' aguantava,
pero avuy estich cremat!...

¡Es qu' es mólt de donas! ¡Donas!

Malaguanyat com n' hi ha cap!

¡Per ellas tenim mals ratos,

Per ellas los mals de cap!

¿Que 's pensan poch?... ¡Bá, ja ho saben,

¡vés que 'ls anava á explicar...

si en lo món, qui mes, qui menos,

tothom ja las ha tastat!

Ellas tenen tots los medis,

per tirarnos daltabaix,

per farnos riurer, si volen,

per farnos plorar, si 'ls plau,

per farnos pobres... sovint,

pero per farnos richs... ¡may!

Está clar!... com són guapetas,

com se saben presentar,

com sáben riurer ab gracia,

com caminant remenant...

¿Qué t' de fer un pobre home,

que no es cap ser immortal,

ni Monjuich, ni Ciutadela,

ni cap barco acorassat?
 Qu'ha de fer?... Se'n enamora
 y ja queda engallinat.
 Ja pot ser l'home una estàtua,
 lo mes dur, lo mes formal,
 embajador, ó lacayo,
 guardia urbano, ó comandant,
 per tothom passa la peste,
 tothom pateix d'aquet mal.
 Lo mateix si un vá á un enterro,
 que si vá al teatro, ó á un ball,
 tant si surt d'alguna junta,
 ab los cuartos desjuntats,
 tant si ha fet un bon negoci,
 com si un quidam l'ha estafat,
 no hi ha pas remey... tots topen
 en veyent un peu... y un pam...
 Tots arriba un dia ó altre
 que s'enten d'aixó malalts
 y com se pensan que 'ls curan?
 portantlos al hospital,
 ó prenent la llet de burra,
 ó sortint á pèndrer banyes?
 ¡No, senyors, no!... ¡A cá 'l rectó!
 de doctrina á examinars;
 probar ab los botlletins,
 que han anat á confesar,
 cinch cents viatjes á la curia,
 al cap de un mes trona avall,
 després á la Mercé... y...
 ¡Dèu los fassi bons casats!...
 No es una pena, ab tans sabís,
 ¡tans metjes, tant inventar,
 que no s'trobi may un medi
 per curarse, sens casars!
 Y no hi es fillets... No busquin
 perque tot ja está probat,
 Un cusí meu, que ja estahia
 per tothom desbauçiat,
 vá probar la Relaventu,
 las píldoras orientals,
 las de Brandret, los banyes russos,
 vá aná á Vichy, s'vá sangrar,
 vá tenir quatre consultes,
 vá pendre un quant temps la Ruá,
 vá aná á trobá 'l metje inglés,
 la sonámbula... ¡Cá, cá!
 no va tenir mes remey
 que casarse... y quedá en paus!
 ¿Y no es un escándol? Veurer
 que tothom hi há de passar?
 Qu' un home de ciencia fonda,
 sigui, de donas tractant,
 ni mes, ni menos qu' un tonto,
 y un marqués, com un manyí?
 Ja veurán! deixemho córrer,
 que se m' encenen las sanchs!
 ¡Pensar tant bè qu' estariam
 sense donas!... Quina pau!
 Y ara 'ls mals ratos que s'passan,
 que s'passan uns ratos... ¡Ay!
 Diguinmho á mí, que uns quants dias
 ha qu' estich enamorat
 y entre rampas, bascas, ossos,
 sospirs, chascos y badalls,
 m' he quedat fet un espárrech,
 ¡tant grasset qu' estava avans!
 Girem full!... que ré 'n trauriam,
 y ja qu' avuy y demá,
 y tot l'any y tot lo sigle
 y fins que 'l món finará,
 las donas ab sas posturas,
 nos sabrán engallinar,
 encomanemnos á Dèu,
 perque 'ns guardin d' un mal pas,
 y quan nos casem, al menos...
 ¡Dèu nos fassi bons casats!

JOSEPH SERVAT.

LAS TRENAS DE LA SULTANA.

CUENTO ORIENTAL.

I.
 Lo cuento que ara aneu á llegir es una lliçó pera los
 perososos que s' llevant tart, llegiu lo, y veuren com

mòltas vegadas lo llevarse dematí dona grans resultats,
 y porta grans conseqüències, á favor del individu que
 s' hi lleva.

Aquest cuento quasi bè s' podria dir historia perque
 'm va passar á mí; mès com es una historia que se sem-
 bla tant á cuento, he determinat titularla aixís ja que
 era necessari que ho fés per encabirla en aquest diari.

Veus aquí donchs que una vegada m' passá pe 'l
 cap viatjar; y, com que anar á París ó á Londres es una
 vulgaritat, lo punt per mi escullit fou Constantinopla,
 que es ahont, segons sabia desde nin, hi viu lo Gran
 Turch.

Jo mòlt anys endarrera era mès jove que ara y com
 que las ninas y mès á mès si eran guapetonas m' agra-
 davan mòlt, pensí que allà n' hi hauria mòltas y arre-
 glantme ab un patró de barco que m' ho feu baratet, al
 cap de pochos dias de viatge me desembarcaren en lo
 port de aquella gran ciutat.

Veus aquí donchs que un cop á la ciutat, com que
 'l patró havia de anar á un altre port, me deixá do-
 nantme las senyas d' ahont havia de trovar lo cónsul
 espanyol, y desplegant las velas s' en aná pera pérdrers
 de vista al cap de poca estona.

—¡Bona l'hem feta Geroni! diguí jo. Vetam aquí sol
 y veim en una terra ahont ningú 'm coneix y haventme
 d'entèndrer ab una gent que no mès saben dir *Jamalajá*
 y fumar ab pipa. Tant me comensí á capficar ab tot
 aixó, que ab tòt y que per ser l' estiu suava com un
 carreter, no poguí deixar de dir:—¡Geroni, tú estás bèn
 fresch!

II.

Com podeu soposar, lo patró me deixá com si di-
 guessem á la Ribá d' allí, y mentres uns carrabiners ab
 turbant me registravan lo equipatge, jo estava atordit
 veyent la ciutat que vos dich que es lo qu' hi ha que
 veurer.

Las casas están tant plenas de torratxas y minarets
 acabant en punxa, que la ciutat semblava tament un
 erissó emblanquinat que s' bagueis posat á dormir á la
 bora l' aigua.

Llavors encara no era moda portar bolet, jo duya
 sombrero de copa alta, que 'l preferí á la gorra, pensant
 que si se 'm presentava 'l compromís de tenir que fer
 una visita al Gran Turch, sempre estaria mès decent, y
 com lo dit trasto es tan ridícul, los xicots moros, que
 segons vegí quasi són tan impertinents com los cristians,
 lo prengueren pe 'l seu compte y comensan á tirarmi
 cada dátil que sabia 'l credo, encara que allí 'n deuen
 dir: que sabia 'l Coran.

Dos municipals d' allà, ab pantufas y casquets ver-
 mells, que semblavan dos senyors d' aquí per estar per
 casa, ne van matar quinse ó setse á cops de sabre y sem-
 bla que tot quedá quiet.

Ja sè que 'm diréu que tòt aixó de municipals, y
 cónsul, y sombrero de copa alta, s' aparta mòlt de
 ser cuento, quant los cuentos y mès si són de la bora del
 foch, no pòden existir sense talismans, palaus de cris-
 tall, y collaret de perlas; mès no us espantéu, que mas-
 sa s' torná així per desgracia de qui vos ho esplica.

Un cop arregl alto bagul, la maleta y aquell sach que
 s' en diu de nit encara que un lo puga fer servir á qual-
 sevol hora, busquí per tòt un xicot que m' ho portés
 fins á cal cónsul per un parell de vintidosos; pero ¡cal!
 Per mès que eridi estavan tant distrets ab la tunyina,
 que no tinguí mès recurs que carregarmho tòt á coll y
 bè y anarmen ciutat en dins, fins que trobès al cónsul
 espanyol, que segons lo patró no 'm podia errar, ja que
 á mès de las senyas que 'm doná, qualsevol moro que
 trobès havia de dirme.

Comensí donchs á caminar per uns carrerons estrets
 y tots plens de giragonsas, perque haveu d' advertir
 que 'ls carrers mes amplès de Constantinopla venen á
 ser com lo de las Moscas d' aquí.

Seguint las senyas que m' havia dat lo patró, me tro-
 vá al últim al devant de casa d' un moro d' aquells que
 fan pantufas, que ja n' hauréu vist algun per quí, y com
 que al trovar aquesta casa debía trovar la del cónsul, á
 la segona cantonada, me deturí per reposar del pes del
 sach y m' assentí á n' al guarda cantó per dessuar-me
 una mica.

Lo moro de que vos he parlat tenia á la porta duas
 pantallas per mostra, mès com las portas dels edificis
 árabes son tant petites, no s' veyá á ningú y jo s' pòt
 dir que m' estava en lo carrer sol, ó al menos sens veu-
 rer un ánima viventa.

Aixís estava donchs distret quant tot plegat veig en

la casa del devant y á l' alsada d' un tercer pis, una ca-
 sa que 'm sorprengué extraordinariament.

La casa tenia tot l' aspecte d' un rich palau, estava
 voltada de celosias y per baix d' una d' ellas que estava
 mitj oberta, surtian unas trenas entrellassadas ab per-
 las que en vostra vida haveu vist res mès poèlich.

Ara vosaltres me diréu que veyentse las trenas s' ha-
 via de veurer lo cap que las duya, donch res d' aixó,
 únicament se veyan las duas trenas, pero no hi havia
 pas cap dupte que pertenesian á una dona hermosa.

En aixó estava pensant, quant tòt plegat veig que
 per l' obertura de la celosia cau una carta al carrer.

Vaig á collirla y la trobo que, sens dupte no mès que
 per donar pes al billet, estava lligada á un' anella de
 perlas de las que las moras portan com arracadas.

Me vaig guardá la joya y 'm poso á llegir la carta
 ¡Llegir m' has dit!

La carta estava escrita en árabe y l' árabe es una
 llengua de la qual jo en ma vida m' he recordat.

¡No vos podéu figurar lo que era aquella carta, que
 jo no podia llegir!

¡Quín paper mès fi!

¡Quinas olors mès voluptuosas despedia!

¡No us diré sino que jo fins vaig pensar si tenia entre
 mas mans una d' aquestas flors preciosas, que 'l sol dels
 tròpichs fa neixer en sa privilegiada terra.

No feya encara un moment que estava pensant en ai-
 xó quant sento que 'm tòcan la espatlla y veig á detrás
 meu un moro mès petit que un tamboret y mès lleig
 que un rosegó de pa moreno ratat.

(Se continuará.)

¡NO 'M CASO!

Me va pegar la fal-lera
 de ser pare de familia,
 y com que sols se concilia
 casantse, m' vingué casera.

Los parents s' hi van ficar
 dihent que s' hi interessavan,
 y ¡amigo! may me callavan...

—¡Pere, tu 't tens de casar!

Tant, qu' al últim ab tesson

los vaig dir: ¡Busqueume dona!...

y veyeu! quant bossa soná...

fins dona s' troba en lo món.

En set ó vuit dias sols,

van surtí... Una militar;

pero s' pintava la cara

y era viuda, dos bunyols.

La filla de... d' un d' aquets

de la bolsa... no hi vull joch!

una francesa... ¡tampoch!

no vull parents esmolets.

La marquesa del Pinyó;

massa modos; no era bona...

Después, una majordona,

que va renyí ab lo rectó.

Jo cop de deixá á la lluna...

y cop de surtir-me donas...

Fins m' eixiren dos bassonas,

¡s' enten! perque 'n tries una!

¡Alló semblava un desfici!

Famellas... ¡com si plòguessen!

¡vamos! lo mateix qu' haguessen

deixat aná algun hospici,

guapas, lletjas, joves, vellas,

ricas, pobres, dolsas, agras,

tontas, sabias, grassas, magras,

ben plantadas y garrellas.

Tot, lo mateix qu' una plaga,

y tantas me 'n varen tréurer,

que sols veyentho s' pòt créurer

las donas qu' están en vaga.

De totas, una bicendada

m' engrescá per ben plantada,

mès me van dí: «¡Ha mort tres homes!

Jo al saberho... ¡fora bromas,

qu' aquesta es la mes tarada!

Hi anava á fè un pensament...

Per fora, guapa... com cal,

pero per dins té aquest mal,

que mata aixís á la gent.

Y al últim de tan buscar,

me quedo sense casarme

puig no se determinarme
lo meu coll á doblegar.
Y després de tan quefer
per buscar-me una muller,
y passar tant amohino,
fora brochs... me determino,
per quedarme, aixís... ¡solter!

PERA NOLASCO SAGRISTÀ.

SACH DE NOUS.

Voldriam tenir temps y lloch en lo períodich per
parlar de lo éxit extraordinari que obtingué lo dijous
últim, lo drama de D. Serafi Pitarrà, LA ROSA BLANCA.
Direm per ara que lo teatro ple de gomá gom s'entusiasmá justament. En lo próxim número nos en ocu-
parem ab l'estenció que l'autor, l'obra y 'ls autors
que la desempenyaren se mereixen.

La semana que vè tornarem á donar lo folletí de la
novela LO COLLARET DE PERLAS, interrompuda per cau-
sas independents de la nostra voluntat.

Algun comprador nos ha escrit, dihent que en lo tros
publicat fins ara hi falta algun full y aixó es que la fo-
liació está equivocada; pero mirinlo bè y veuran com
no 'n falta cap.

¡S'hi ha d'anar ab molt cuydado ab lo parlar!

En la restauració de Sant Jaume, qu'en res s'ha
mirat prim, estranyem que no s'hagi entapissat de seda
lo camaril.

Ho dihem, porque segons noticias, volen cubrirse las
parets ab un paper de poch rals la pessa, sensa con-
siderar que aquell es un dels llochs mes importants de
la iglesia, encara que no 's veu desde 'ls llochs ahont
s'oieix missa.

Si la cuestió es estalviar, lo que se 'ns fa dur de
crerur, atés al capital esmersat en las demás obras
fetas en lo mateix local, si ho fan per gastar menos,
encara 'ls donarem un medi més senzill. Vagin al plá
de la Boqueria y allí hi trovarán algun emblanquina-
dor que per poca cosa 'ls hi deixarà 'l camaril blanch
com la neu.

Lo diumenje passat s'estrená lo resto de la compa-
nyia del Olimpo, y en lo drama «Fernan Gonzalez» se
feren aplaudir los actors de tal manera que la dama y
'l galan senyor Comas, tingueren que surtir algunas
vegadas á las taulas, cridats per la concurrencia que
omplia 'l teatro.

Lo editor senyor Lopez acaba de donar á llum una
nova obra titulada «CUENTOS DE LA BORA DEL FOCH»
per D. Serafi Pitarrà. Es una hermosísima col·lecció de
rondallas, baladas, etc., imitant l'estil popular, en una
versificació delicada y armoniosa, un estil sencill y poé-
tich, uns pensaments de mérit notables y un fondo mor-
tal, que dóna lliçons á més de quatre.

Lo llibre no té pega, ni pastetas enlloch, y no obs-
tant una volta comensat, no cau de las mans fins que
s'arriba á la última plana. Tothom gosa llegintlos, las
criaturas per lo sencill dels arguments, los poetas per
la armonia dels versos y lo filosof per l'intenció sana
que 's descubreix en cada qüento.

Ja no cal dirlos que 'l comprin, porque ab tants bons
informes; ¡quí se 'n estará?

QUADROS D' AMOR.

I.

En lo Prado.

—¡Oh Pepeta!

—¡Déu lo guati!

—¡Qué diu de hò?

—Bè, ¡y vosté?

—Ara molt bè, filla meva,
mentres he estat sol...

—Ja...

—¡Qué?

per mi sempre es está sol,
si vosté falta.

—¡Dolent!

—No, de veras! hi haurá hò
jo no li nego, perquè...
pero es un hò que no 'l sento,
per mes que es un hò que 'l veig.
Vosté, Pepeta... (Agafantli
la punta del vano.)

—¡Qué?

—Vosté es diferent de molts.

—¡Y per qué sòch diferent?

—Perquè... perquè té una cosa
que jo no atino á saber.

—Qué... (Y durán los suspensius

y repetint que... que... que...

en lloch del bano, li agafa

ja la punta d' un ditet,

y apretantli una miqueta,

troba de tans qués... lo qué,

mentres la orquesta rompia,

en aquell mateix moment.)

—Polka. ¡Anemi?

—Compromesa

la tenia.

—Bá...

—Es que...

—Com vosté vulgui; per mi...

(Ell la sap llarga.)

—No, anem.

precisament es un jove...

(Ella 's veu que li sap més).

—Es que no vull compromisos

¡sap?

—No, jo me 'n cuydaré

y despues ¡ca! si es un jove...

ni gosará á dirme rés.

—Dons... y oferintli la má,

que ella agafa y mira rient,

se llansen en mitj la gresca,

ó del ball qu' es lo mateix,

y 's repeteixen ternesas

protestas y juraments,

sobre si la estima ó no,

si 'ls jovens són tan dolents,

si eregui que sò mol franch,

que si ho sò mes que vosté,

que si aquets ullets me encantan,

que si la boqueta mes,

que si els cabells son hermosos,

que si 'ls llabis petonés,

que si miran, que si estigui,

que, ¡Pepeta! que, ¡Antonel!

que si quan pleguis... que duenu...

que si es treize... si es diset...

Y... vaja, parem aquí

que 'l demás no ho vull sabé.

NOFRE FITER.

FEU ROTLLO.

—Miris, senyor Joan, digué un á un altre que li con-
tava un qüento, si no parla mes clá, no sé pas lo que
vol dir.

—Oh, ja m'entench jo.

—Bè! ¿pero que parla ab vosté ó ab nosaltres? si
parla ab nosaltres ha de fè que siguem nosaltres los que
l'entenguem.

—¡Qué tal, don Tadeo? ¡cóm li ha probat á fora!

—A fora bè... Pero los viatjes me cansan... me fati-
gan! Per ço ara tinch una idea. En la casa que 'm faig
al carrer dels Flassaders, m'hi faré fer també la torre.
Aixís ho tindré tot á ma y no passaré 'ls amohinos, ni
las molestias del camí.

Hi ha en Barcelona un retratista que té un rétol que
diu: «Retratos en 10 minutos.»

Aixó fa que per depressa que 's vagi, un hi pugi á
ferse retratar, pero ¿sáben que suchseix? Que lo re-
trato, ja 'l fan en deu minuts, pero avans de posarsé
lo fan esperar una hora y mitja.

Parlant dels círcols que freqüentava cada una de las
personas que hi havia en una reunió, deyan:

—Jo freqüento les círcols diplomátichs.

—Jo los círcols filarmónichs...

—¡Y vosté? digueren á un jove tronera.

—Lo senyor, digué un que 'l conexia, se dedica es-
clusivament als círcols viciosos.

—En qué dirias que se sembla 'l sol á mi?

—En qué?

—En que son dos notas.

—¡Ah, batua!

Sol-lució á la Endevinalla del núm. 18.

Lo rellogte d' arena.

Sol-lució á la Xarada del núm. 18.

Cas-te-lla-na-da.

Sol-lució al Geroglífich del núm. 18.

La virtud y la conciencia es un drama catalá.

ENDEVINALLA.

Peso molt y vaig lleugera,
no tinch cap punxa y traspasso,
cremo, més si 't toco, 't glasso,
y 'm fá servir qui s'altera.
No sò mal y trech la vida,
fent soroll me fan sortí.
Me sembla qu' aquesta sí
que la encertas desseguida.

XARADA.

Primera y dos son bassonas,
La tersa es mòt reflexiu,
dos cuartas, segons molts diuhen,
y es ben cert, volent dir sí.
Una cosa tersa y prima,
may en l'aigua pót eixir
Lo tot es xicot d' historia,
que prou tú la haurás llegit.

GEROGLIFICH.

$$\begin{array}{r} 324 \\ \times 4 \\ \hline 1296 \end{array} \quad \begin{array}{r} 24 \\ 0 \quad 6 \\ \hline 4 \end{array} \quad \begin{array}{r} 320 \\ -152 \\ \hline 168 \end{array}$$

9999

BA |||| (≡
VLLLLL

Las sol-lucions se donarán en lo número próxim.

E. R.—Eudalt Puig.

Barcelona 1887.—Imprenta de Narcís Ramírez y Compañía, pas-
saje de Escudellers, número 4.